

บทที่ 6

สรุปผลการทดลอง

จากการศึกษาทดลองครั้งนี้สามารถสรุปได้ว่า

1. การลดระดับโปรตีนในอาหารจาก 18 เหลือ 16 และ 14 เปอร์เซ็นต์ มีผลทำให้ค่าเฉลี่ยการย่อยได้ของโปรตีนสิ้นสุดที่ปลายลำไส้เล็กลดต่ำลง ซึ่งในแต่ละระดับของโปรตีน การเพิ่มขึ้นของ dEB ในอาหารจาก 200 เป็น 350 และ 500 mEq ต่อกิโลกรัม สามารถช่วยเพิ่มค่าเฉลี่ยการย่อยได้ของโปรตีนสิ้นสุดที่ปลายลำไส้เล็กได้ ยกเว้นที่ระดับโปรตีน 14 เปอร์เซ็นต์ การเพิ่มขึ้นของ dEB มีแนวโน้มทำให้ค่าเฉลี่ยการย่อยได้ของโปรตีนสิ้นสุดที่ปลายลำไส้เล็กได้ลดต่ำลง โดยสุกรที่ได้รับอาหารที่มีระดับโปรตีน 14 เปอร์เซ็นต์ dEB 500 mEq ต่อกิโลกรัม มีแนวโน้มของค่าเฉลี่ยการย่อยได้ของโปรตีนสิ้นสุดที่ปลายลำไส้เล็กได้ต่ำที่สุด คือ 71.11 เปอร์เซ็นต์

2. การลดระดับโปรตีนในอาหารจาก 18 เหลือ 16 และ 14 เปอร์เซ็นต์ สามารถลดปริมาณไนโตรเจนในสิ่งขับถ่ายได้ 13.4 และ 16.11 เปอร์เซ็นต์ และช่วยเพิ่มการสะสมไนโตรเจนในร่างกาย 14.2 และ 17.1 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ การเพิ่มขึ้นของ dEB ในอาหารจาก 200 เป็น 350 และ 500 mEq ต่อกิโลกรัม ช่วยลดปริมาณไนโตรเจนในสิ่งขับถ่ายได้ 15.9 และ 17.3 เปอร์เซ็นต์และเพิ่มการสะสมไนโตรเจนในร่างกาย 17.4 และ 18.9 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

3. การลดระดับโปรตีนในอาหารเหลือ 16 เปอร์เซ็นต์และเสริมสารปรับสมดุลสารละลายไฟฟ้า 350 mEq ต่อกิโลกรัม เป็นระดับที่มีความเหมาะสมทางเศรษฐกิจสำหรับสุกรรุ่นมากที่สุด เพราะนอกจากจะมีแนวโน้มของอัตราการเจริญเติบโต และปริมาณอาหารที่กินเฉลี่ยต่อวันสูงที่สุดแล้วยังมีแนวโน้มของต้นทุนค่าอาหารต่อการเพิ่มขึ้นของน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัมต่ำที่สุดด้วย

ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากไลซีนสังเคราะห์เป็นปัจจัยที่ไปมีผลลดระดับของ dEB ในอาหาร ดังนั้น ในการประกอบสูตรอาหารจึงควรนำไลซีนสังเคราะห์ไปวิเคราะห์หาปริมาณ Na, K และ Cl สำหรับใช้ในการคำนวณค่า dEB ด้วย เพื่อที่จะได้ทราบถึงค่า dEB ในอาหารที่แท้จริง